

GERMANES, GOSSOS, FRIQUIS I ALTRES ESPÈCIMENS

MAITE CARRANZA-JÚLIA PRATS

edebé

periscopi

**GERMANES,
GOSSOS, FRIQUIS
I ALTRES
ESPÈCIMENS**

MAITE CARRANZA i JÚLIA PRATS

**GERMANES,
GOSSOS, FRIQUIS
I ALTRES
ESPÈCIMENS**

edebé

© Maite Carranza i Júlia Prats, 2017

Nova creació inspirada en la novel·la de la mateixa autora *Màgia d'una nit d'estiu*

© Ed. Cat.: Edebé, 2017

Passeig de Sant Joan Bosco, 62

08017 Barcelona

www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41

contacta@edebe.net

1a edició, setembre 2017

Directora de Publicacions: Reina Duarte

Editora de Literatura Juvenil: Elena Valencia

Disseny de col·lecció: Book & Look

Fotografies de coberta: Shutterstock

ISBN: 978-84-683-3487-5

Dipòsit legal: B. 16826-2017

Printed in Spain

Imprès a Espanya

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

PRIMERA PART

1. La Marina

Tarda de juliol xafogosa. Xafogosa només? Dir *xafogosa* era quedar-se curt. Era insuportable, horrible, infernal. Això, *infernal*. Es quedava amb infernal. Era potser la paraula que més s'acostava al seu càstig de patir la calorada i morir-se de fàstic fent matemàtiques. Aquell estiu s'havia quedat sense gelats, sense campaments i sense escapades a la platja. I per acabar de tocar-li els nassos, es deia Marina, que venia de mar.

El mar, quina ironia. Sabia que existia pels mapes de geografia i per la seva germana Àngela, que un dia sí i l'altre també anava a la platja amb els amics i aconseguia un bronzejat de mel; si fa no fa el que lluiria durant el mes d'agost pels carrers de Dublín en companyia del noi més guapo del món, el Patrick, mentre ella es pansiria d'avorriment a l'acadèmia de repàs.

Per què hi havia persones que tenien tantes coses i d'altres tan poques?

La vida era injusta.

La Marina estava asseguda en una aula de l'acadèmia, a trenta-tres graus centígrads a l'ombra, davant d'una pissarra digital plena de nombres. Tot d'una, va aparèixer la prova que l'estiu anava passant fora de l'aula en forma de mosquit. El molt penques volava ben tranquil, fregant gairebé la calba del professor

de matemàtiques, que no parava d'escriure fórmules i més fórmules a la pissarra, indiferent a la calor i als sentiments aliens. I la Marina, imaginativa per naturalesa, va entreveure la possibilitat que el seu petit infern finalitzés una hora abans. N'hi hauria prou que el mosquit ataqués. Una bona picada, un xiscle, una plantofada, una sortida a correu de l'aula, un «continuem demà» i un dia menys de condemna.

Es va concentrar amb tots cinc sentits en el mosquit; va tancar els ulls i li va pregar repetidament que s'aturés a la closca del calb i s'hi quedés a berenar.

—I la fracció de 9 multiplicada per 6 dona...?

Sense resposta. La Marina no era Einstein i no podia fer dues coses alhora.

—No ho saps?

—És que... hi ha..., hi ha un mosquit —va mormolar sense gaire convenciment.

—Marina, és l'excusa més idiota que he sentit a la meua vida. No en tens una altra de millor?

I de sobte el mosquit, el molt traïdor, va picar la Marina a la mà que agafava el boli.

—Aiiii!!!

A la vida de la Marina, la torrada sempre queia pel costat de la mantega. La seva germana, l'Àngela, es quedava amb els nois guapos, les bones notes i els ulls blaus, mentre que a ella la picaven els mosquits. Però no es va acoquinar i va muntar el numeret per improvisar un final feliç.

—Quin mal!!! Em fa molt molt mal!!! Se m'està inflant el dit. Em sembla que soc al·lèrgica als mosquits, com Macaulay Culkin a les picades d'abella en aquella

pel·li antiga, *La meva noia*. L'has vist? Ho dic perquè es mor...

El calb va començar a suar.

—Vols dir que no en fas un gra massa?

És clar que en feia un gra massa. La Marina, un cop havia començat, ja no tenia aturador. Va aconseguir que dues llagrimotes li llisquessin galtes avall, alhora que reprimia un sanglot tristíssim. El calb va dubtar, va mirar el rellotge de reüll, va escurar-se el coll, s'ho va rumiar i, repençant les mans enganxoses de suor a la pissarra digital, es va donar per vençut.

—Au, ves... Demà continuarem i...

Abans que hagués acabat la frase, la Marina ja era al carrer.

Va sortir rabent per si de cas el calb canviava d'opinió. Va creuar veloçment mitja ciutat fins que un crit la va obligar a aturar-se.

—Marina! Marina!

La veu era masculina i jove i, en girar-se, va descobrir que era l'Andy, el noi guapo de l'insti. Instantàniament, se li va activar un somriure idiota. Potser el seu estiu podia millorar... L'Andy mai li havia dirigit la paraula fins ara; de fet, no podia creure's que sabés el seu nom.

—Que en saps res, de l'Àngela?

Galleda d'aigua freda. L'Àngela, l'Àngela. Sempre l'Àngela. Ja s'ensumava que la cosa no anava amb ella. No es recordava que ella no era altra cosa que la GERMANA DE L'ÀNGELA.

La Marina se sentia sovint un sucedani de persona. Una cosa així com un accident genètic que havia tingut lloc després del naixement de la seva meravellosa

germana, l'ÀNGELA. Ella només va ser l'equivalent a un peluix, un gosset o una figura de Lego. UNA COSA perquè l'Àngela no s'avorrís, UNA COSA per entretenir la primogènita, UNA COSA a qui l'Àngela podia fúmer puntades de peu i disfressar de granota. Catorze anys després, molts oncles i cosins encara no sabien que havia nascut; a la bústia de casa no hi havia el seu nom i a la lleixa de la vitrina del menjador no hi havia cap foto seva. La Marina no feia bonic. Amb l'Àngela n'hi havia per a donar i per a vendre, i la segona filla arrossegava catorze anys d'anonimat mentre responia l'odiosa pregunta d'«ets la germana de l'Àngela?». S'assabentaven del seu parentiu pel cognom i, després d'una miradeta compassiva, mormolaven: «No us hi assembleu gaire», que traduït volia dir: «Pobreta, quina llàstima».

I tenien raó.

Aquest era el problema de la Marina: que els donava la raó. Si ella fos un professor, un noi guapo, una amiga guai o un paqui del súper es quedaria amb l'Àngela. Perquè l'Àngela, als seus setze anys, era perfecta. No només era rossa, alta i d'ulls blaus, sinó que a més era llesta, simpàtica, responsable, lligona i encantadora. L'Àngela compaginava amb destresa el violí amb una mà i els programes de Microsoft, el perfilador de llavis o la raqueta de tennis amb l'altra. L'Àngela era un crac i també la broma més pesada que li podia tocar a una segona germana. L'Àngela era PERFECTA, i la Marina havia estat i seria sempre ALLÒ, la germana de l'Àngela.

—Que en saps res? Havia quedat amb ella a les quatre i no s'ha presentat, i a més no respon al mòbil.

L'Àngela era tan perfecta que mai mai de la vida faltaria a una cita sense avisar abans, ni penjaria el mòbil sense motiu. I menys encara faltaria a una cita amb l'Andy ni desconnectaria el mòbil, sabent —perquè ho sabia tot, ho calculava tot— que l'Andy li trucaria.

Una desgràcia. Només una desgràcia terrible podia impedir que l'Àngela faltés als seus compromisos.

HORROR!